

Past

Okolím se rozléhal podmanivý zvuk loutny. Doprovázel ho čistý soprán svůdné rusovlásky ladně se vlnící do rytmu hudby. Chlapi, zhypnotizovaní jejími křivkami, se drali vpřed, aby mohli stát co nejbliže u ní. V míse položené u pódia se kupila hrstka mincí, z nichž některé byly dokonce zlaté.

Na tržnici v Elšumě bylo vždy rušno. Stánky různých rozměrů vystavovaly všemožné druhy zboží, za kterými se otočila nejedna žena. Daly se tu snadno koupit kožešiny, náradí, keramika, železné výrobky, sklo, šperky a mnoho dalších věcí, ale Yaril hledal něco jiného. Někoho, kdo by mu zodpověděl otázky, které ho sem přivedly.

*Bud' silná, odpověď se najde.
Dříve, než si myslíš, až slunce zajde.*

„Dost trefné,“ pomyslel si Yaril, když mimoděk zaslechl úryvek z básně popisující nešťastnou lásku ženy k muži, po kterém už dlouhé týdny nebylo ani vidu ani slechu. Jindy by ho příběh zaujal a zaposlouchal by se do melodického hlasu rusovlásky, ale teď ne. Měl naspěch. Pokud by zjistil, jaká nemoc zmáhá jeho otce, mohl by mu pořídit vhodný lék a vyrazit na zpáteční cestu, aby ho zachránil před jistou smrtí.

To byl totiž důvod, proč Yaril navštívil Elšumu. Po cestě se setkal s lovcem Tarem a hbitou barbarkou Rynn, které by po pár prožitých dobrodružstvích snad mohl nazvat přáteli. Nyní však na ně nemyslel, měl důležitější starosti. Trápily ho natolik, že si, pohroužen do svých myšlenek, ani nevšiml, kdy odbočil z rušného náměstí na méně frekventovanou ulici. Ocítl se před malou budovou s dřevěnou tabulí zavěšenou nade dveřmi. Byl na ní vyrytý kotlík, který jednoznačně hlásal přítomnost alchymisty. Vchodové dveře snadno otevřel a vklouzl dovnitř.

Kouzelníka ovanulo příjemné aroma. Neslo se vzduchem formou mlžného oparu, který halil místnost do zvláštního pološera. Lahvičky různých tvarů a velikostí se hromadily na poličkách, kterými byl krám přeplněný. Kromě nich bylo v místnosti i pár almar, podle všeho také přecpaných nádobkami. Ve vitríně uprostřed místnosti bylo vystaveno zvláštní náradí. Yaril nedokázal rozpoznat, k čemu slouží. Na pultu, za kterým nikdo nestál, se povaloval hmoždír plný černých kořínků. Yaril se naklonil a přivoněl k nim. Překvapila ho ostrá mentolová vůně a navzdory kroucení nosem se mu nepodařilo překazit hlasité kýchnutí.

„Zákazník!“ ozval se radostný výkřik chlapa vstupujícího do místnosti ze zadní části obchodu. „Čím vám posloužím?“

„Hledám alchymistu. Jsem tu správně?“ přeměřoval si Yaril nedůvěřivě chlapa za pultem.

Nemohl si pomoci, ale připomínal mu křečka – malá postava, oči blízko u sebe a na tváři chamtivý výraz typický pro každého obchodníka v Elšumě. Ruce měl sepaté před sebou a mnul si je.

„Už jste ho našel! Jsem nejlepší v Elšumě. Alchymista Koloman, k vašim službám,“ odvětil pohotově prodavač.

Yarila přímo štípal pach samochvály.

„Víte, jsem tu kvůli jednomu léku,“ začal nejistě. „Hledám něco proti ochabnutí svalstva ...“

„Více mi ani nemusíte říkat, pane,“ mrkl prodavač na Yarila a poťouchle se usmál. „To, co hledáte, je tu...“ na stůl položil lahvičku se smaragdově zelenou

tekutinou. „Doporučuji vám upít si z ní chvíli před tím, než se přitulíte k vaší milé. Účinky se dostaví skoro ihned.“

V prodejně zavládlo ticho. Yaril zíral na prodejce jako tele na nová vrata, ale ten se jen usmíval.

„Myslím, že jsme se nepochopili," odkašlal si Yaril rozpačitě. „Jde o mého otce..."

„Lék účinkuje na starší stejně jako na mladé," zareagoval pohotově alchymista.

Yaril to nevydržel a praštil pěstí do pultu. Prodavač s vyděšeným pohledem uskočil. Přívětivý úsměv mu v mžiku zmizel z tváře.

„On umírá! Jeho tělo ho přestává poslouchat!" vybafl na něj Yaril.

„Aha," poškrábal se na hlavě prodavač. „A jak se to projevuje?"

„Je to druh jakéhosi ochrnutí. Nejprve to postihlo jen prsty na všech končetinách. Postupně, jeden za druhým. Trvalo to měsíce, ale stav se nezlepšoval. Spíše naopak, zhoršoval se. Ochrnutí postupovalo výše a zasáhlo dlaň i chodidla. Je to sice pomalý proces, ale pokud to půjde takto dál a nemoc zasáhne životu důležité orgány, hrozí mu smrt.“

Alchymista se beze slov obrátil ke své knihami přeplněné polici a po chvíli prohledávání z ní vytáhl knihu v hrubé vazbě.

„To ochrnutí může být i magického původu?" zeptal se nezvedaje zrak z knihy.

„Můj otec často experimentoval s kouzly, možné je všechno," příkyvoval Yaril.

„Našel jste tam něco? Už víte, co to je?"

Prodavač s tupým plácnutím zavřel knihu a podíval se na Yarila. Tentokrát měl v očích soucit.

„Nemoc, kterou popisujete, se vymyká všem zákonitostem. Obyčejné ochrnutí se dostavuje okamžitě po těžkém zranění. Ještě nikdy jsem neslyšel o tak dlouhém procesu ochrnutí. Obávám se, že s tímto vám nepomůže žádný alchymista. Ale stále je tu jistá možnost.“

„Jaká?" blýskla se jiskra naděje v Yarilových očích.

„Možná by vám dokázali pomoci druidové. Jsou úzce spjati s přírodou, v léčení překonají každého alchymistu.“

Yaril si povzdychl. Jakživ neviděl žádného druida. Kam by ho šel teď hledat? Věděl o nich pouze tolik, že se skrývají hluboko v hustých lesích, kam lidská noha ještě nevkročila. Možná Tar by mohl něco vědět.

Nahlas si povzdechl.

„Mám tu pro vás ještě něco," řekl a vylovil z brašny pěkně zdobenou, netradiční dýku a smaragdový prsten, po kterém vrhl alchymista nenasytný pohled. „Dokážete mi zjistit, jaká magie se v nich skrývá a jakou mají cenu?"

„Zjistíte, jsem přece nejlepší," ušklíbl se prodavač a na tváři se mu zjevil známý chamtivý výraz. „Bude vás to stát jen osm zlatých.“

„Osm?" vytřeštil oči Yaril. „Tolik nemám.“

Alchymista se na chvíli zamyslel. Nejraději by byl ukázal Yarilovi záda, ale jeho neštěstí v něm probudilo soucit.

„Můžete mi zaplatit i malou službičkou. Potřebuji získat jednu speciální ingredienci. Pokud mi ji donesete, tak se na ty předměty podívám.“

Yaril už slyšel leccos o tajných alchymistických přísadách. Bylo mu proti srsti sbírat kdejaké vraní výkaly.

„O jakou ingredienci přesně jde? Krev panny? Krokodýlí slzy?"

„Ne, ne," usmál se zešířoka alchymista, „ale ani tím bych nepohrdl.“

Každopádně to, co teď potřebuji, se jmenuje *alchymilka santofora*, drobný květ rostoucí v lesích.“

„To neznám," ohrnul nos Yaril.

„Dám vám tento pergamen, je na něm přesný popis i nákres byliny a místa jejího výskytu v nedalekém hvozdu. Navíc dostanete i tento amulet. Pozor, je to nádobka naplněná speciální tekutinou, která mění intenzitu světla podle množství hledaných bylin v okolí. S její pomocí je snadno najdete.“

S těmito slovy podal Yarilovi srolovaný pergamen spolu s uzavřenou nádobkou na dlouhé šňůrce.

„Tak počkat! A proč si pro ně nezajdete sám? Hlídá je něco strašného s velkými zuby? A já tomu mám posloužit jako předkrm, zatímco vy si potají nasbíráte bylinky? Tak to v žádném případě,“ ohradil se Yaril a posouval dary zpět.

„Nic hrozného tam není. Sám jsem tam byl už mnohokrát. Naposledy mě tam ale chytila jedna osoba a vyhrožovala mi, že špatně pochodím, pokud mě tam znovu uvidí.“

„No prosím. A já bych špatně nepochodil?“

„Můžete zkusit vyjednávat. A možná si vás ani nevšimne. Ale pokud chcete zaplatit hotově, tak prosím,“ pomalu si přitahoval amulet k sobě.

„Dobře tedy, uvidím, co se dá dělat,“ souhlasil Yaril, shrábl věci z pultu, uložil si je a dlouhými kroky zamířil k východu.

„Pokud jich nasbíráte víc, bohatě se vám odměním,“ křičel za Yarilem prodavač.

„A dávejte si pozor na osobu, která ty bylinky hlídá, je to druid.“

Yaril za sebou zabouchl dveře, ale alchymistova poslední slova mu stále zněla v uších. Druid, a tak blízko k Elšumě. Bylo načase vyhledat Rynn a Tara.

Dveře hostince na tržišti se rozletěly dokořán a z nich na prašnou ulici vystoupil vysoký muž zarostlý v obličejí a se zamyšleným pohledem. Od jeho příchodu do Elšumy uběhly už tři měsíce. Na jeho postavě se podepsala tvrdá dřina a odříkání si vydatného jídla. Vypadal unaveně a sklesle. Potrhaný vzhled jeho šatů nezachránily ani laicky našité záplaty.

„Tare! Hej, Tare! Nespěchej tak!“ ozvalo se z nedalekého houfu lidí stojícího vedle stánku s obrazy, kterým se prodírala silueta známého potulného kouzelníka. Spěchal k němu rychlými kroky, aby ho doběhl.

„Yarile?“ přeměřoval si ho udiveně Tar. „Kde se tu u všech čertů bereš? Myslel jsem si, že máš naspěch a z města jsi dávno odešel. Nemluvil jsi snad o nemocném otci?“

„Je to komplikovanější,“ odrazil Yaril otázku. „Dlouho jsem tu ve městě pátral. Odpověď jsem hledal i v místním kouzelnickém cechu, kde nyní bydlím, ale není to tak jednoduché, jak jsem doufal. A kde jsi byl ty? Nevypadáš moc dobře.“

„To nic,“ Tar pouze nedbale mávl rukou a napřímil se. „To bude tím tréninkem. Věnuji se trochu studiu přírodní magie a Zobor, můj učitel, mi s tím pomáhá.“

„Přírodní magie?“ zabrblal si pod nos Yaril a z jeho výrazu tváře bylo jasné, co si o takové magii myslí. „Zní to zajímavě, můžeš mi o tom říct víc. Ale ještě před tím musíme najít Rynn. Mám stopu, kterou je třeba vyšetřit, cestou ti všechno vysvětlím.“

Uběhly dva dny, než se dala stará parta dohromady. Rynn nebylo třeba dlouho přesvědčovat, aby šla Yarilovi v nebezpečné honbě za bylinkami pomoci. Byla celá

nedočkavá, aby si vyzkoušela nové bojové finesy. Za všechno vděčila svému novému trenérovi Germundovi, který ji vzal pod svá křídla hned po tom, co vyčistili tábor lidožroutských jezgerů. Během tří měsíců jí dal řádně pocítit pravý význam slov „tvrdý výcvik“.

V Elšumě zamířili rovnou do centra města, kde stál známý hostinec vyšší třídy. Nabízeli v něm drahá jídla a nápoje pro bohaté a vybíravé jedince. Nešli tam z důvodu, že by se topili v penězích. Spíše je tam tahala zvědavost.

Po vstupu je ohromil vkusně zařízený interiér. Vhodně vybrané barvy lahodily očím a příjemná vůně čerstvě napečeného masa je vábila stále hlouběji do luxusní budovy. Našli si vhodné místo k sezení hned vedle okna zdobeného brokátovými záclonami protkanými stříbrnou a zlatou nití. Nedaleko jejich stolu bylo postaveno menší pódium pro muzikanty, kteří dnes ale nevystupovali. Po chvílce čekání se u nich zjevil číšník. Hluboce se uklonil a promluvil.

„Vítejte v hostinci *U Plného sudu*. Mohu vám nabídnout něco k pití?“

„Pro nás,“ ukázal Tar na sebe a Rynn, „doneste pivo zvané Baltazaro. Našemu kamarádovi přineste ovocnou šťávu.“

„Budete i jíst?“

„Ne, stačí nám pítí,“ ujišťoval ho Tar.

Číšník odběhl a o něco déle, než je zvykem, se vrátil s objednaným pitím. Vzal peníze a odešel.

„Takže, Yarile,“ promluvila Rynn hned po tom, co uhasila žízeň ve svém hrdle, „kvůli čemu jsi nás sem zavola? Už jsi našel lék pro svého otce?“

Yaril jen zkroušeně mávl rukou.

„Ani se mě neptej. Byl jsem u několika alchymistů ve městě a ani jeden si s touto nemocí neví rady. Prý je to něco nepřírozeného. Kdyby mi tak řekli něco, co ještě nevím. Ale abych to zkrátil, jeden z alchymistů mi poradil, abych zkusil jisté bylinky,“ zalhal Yaril a sklopil zrak. „Rostou v lese plném příšer a podivných bytostí. Sám bych se tam nikdy neprobojoval a to je důvod, proč jsem vás vyhledal.“

Yaril dobře věděl, že v lese žádné příšery nečíhají, alespoň ne takové, o kterých by věděl. Jenže to by změnilo v očích jeho kamarádů dobrodružnou výpravu na nudnou procházku lesem. Obával se, že by mu odmítli pomoci, pokud by to věděli. Proto pravdu trochu přibarvit a doufal, že se někdo z nich chytí. A nemýlil se.

„To zní dobře!“ Rynniny oči se zaleskly a podvědomě sáhla na rukojeť meče. „Konečně místo, kde si vyzkouším nové finty od Germunda. To budete zírat, až je uvidíte.“

Tar nic neřekl, jen se ušklíbl.

„Ale jak ty bylinky najdeme? Dostat se do lesa je jedna věc. Avšak mnohem těžší bude najít je,“ pokračovala Rynn.

„S tím si hlavu lámat nemusíme. Stačí, když si nasadím svůj ...“

„Zdravím vás!“ přerušil sytý hlas Yarilovu řeč. U stolu stál vysoký muž v elegantním tmavohnědém oblečení. Navzdory jeho staršímu vzezření mu z očí vyzařovalo sebevědomí a jistota. Ruce měl za zády a přívětivě se na ně usmíval.

„Omlouvám se, že jsem vás tak neomaleně vyrušil, ale vy jste přesně ti, které hledám. Mám pro vás něco, co by vás mohlo zajímat.“

Rynn pozvedla obočí, ale odolala nutkání zeptat se ho, o co jde.

„A vy jste?“ zašklebil se nedůvěřivě na neznámého Tar a pohodlně se opřel o židli.

„Vždy opatrní,“ uznale přikývl muž. „Věděl jsem, že mě moje instinkty nezklamou. Dovolte, abych vás pozval na místní specialitu. Při tom vám řeknu všechny detaily.“

„Inu, dobře tedy," souhlasil Tar po výměně pohledů se zbytkem družiny a pak se pousmál: „Večeře ještě nikomu neuškodila."

Neznámý chlap si rázným gestem přivolal číšníka a do dlaně mu položil měšec. „Chceme soukromý salon s jídlem a pitím. Tak, aby nás nikdo nerušil."

Když číšník pocítil váhu měšce, nadšeně přikývl a ukláněl se, div že neklopýtl. O chvíli později se všichni ocitli v útulné dřevěné místnosti s hrubými záclonami, které perfektně tlumily zvuk rušné hospody. Vzduchem se nesla příjemná vůně mátového čaje a dalších dobrot, pod kterými se prohýbal stůl. Všichni si užívali dočasný přepych. Až na Rynn, která se nedokázala pohodlně usadit na polštáři vystlané židli. Místnost na ni působila skličujícím dojmem a nepřírozeně. Nechápala, jak mohou lidé tomuto říkat luxus.

„Takže?" prolomil náhle ticho Tar a upřel pohled na neznámého. „Kdo vlastně jste a kvůli čemu nás hledáte? Odkud víte, kdo jsme?"

„Rovnou k věci, to se mi líbí. Máte jiskru a nezdržujete se zbytečnými řečmi," uznale řekl neznámý a upil si z lahodného vína. „Chci vám nabídnout něco cenného. Něco, co má jen málokdo. Nabízím vám poznání sebe sama. Poznání hranic vašich schopností a sil."

„Co to tady plácá?" ozvala se konečně Rynn otrávená nepohodlným sezením.

„Myslím, že tím chtěl říct ..." ozval se Yaril, ale nebylo mu souzeno dokončit větu.

„Yarile, nech to na mě!" sprážil ho Tar pohledem a obrátil se zpět k muži.

„Budeme potřebovat více informací. O jaké poznání jde?"

„Už jsem se bál, že se ani nezeptáte," ušklíbl se chlap. „Mohl bych vám to říct, ale nač mluvit, když vám to můžu i ukázat? Přesuňme se proto rovnou do centra dění."

Když to dopověděl, před očima se jim zatmělo a svět přestal existovat.

První se probrala Rynn a cítila, jak se jí motá hlava. Otevřela oči, ale neviděla nic kromě tmy. Pěstí si protřela oči a znovu se pokusila zaostřit zrak na jakékoliv světlo. Úspěch se však nedostavil. Její první myšlenka byla, že oslepla. Natáhla ruce a snažila se něco nahmatat. Kromě studené stěny a vlhké podlahy však nic zvláštního nenašla.

„Hej! Je tady někdo?" zarískovala krátkou otázkou a čekala. Nedaleko ní se ozvalo šustění. „Kdo je to? Varuji tě! Jestli se mě jen dotkneš, zabiju tě!"

„To jsi ty, Rynn?" ozval se Yarilův hlas. „Počkej, jdu k tobě."

Rynn se ulevilo a spustila zvednuté pěsti připravené k útoku. Slyšela, jak se Yaril blíží. Najednou pocítila, jak se jejího ramena někdo dotkl. Ruce klouzaly níže, dokud nenahmataly něco měkkého.

„Yarile! Co si to dovoluješ, ty prase!" odstrčila mu ruce a ladným pohybem mu vylepila jednu za ucho.

„Promiň. Musel jsem se ujistit, že jsi to opravdu ty," zašeptal Yaril a v duchu poděkoval tmě, přes kterou nebylo vidět jeho úšklebek. Rynn chtěla něco odpovědět, ale předběhl ji Tarův hlas.

„Co to tam zase děláte, vy dva?"

„Tare! Ty jsi tu taky?"

„Jasně, a kde bych byl?" odsekl. „Ten hajzl s námi pěkně vyjebal. Taky vám zmizely zbraně a zbroj?"

Rynn si až teď uvědomila, že je bez zbroje. Dokonce ani svůj meč a štít neměla u sebe. Rukama letmo prohmatala podlahu, i když jí bylo jasné, že jim tajemný únosce výbavu zabavil.

„Ach ne!“ ozval se Yarilův beznadějný výkřik.